

Sygn. akt II AKa 384/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 października 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Dorota Wróblewska (spr.)

Sędziowie: SA Anna Makowska - Lange

SA Dariusz Malak

Protokolant: sekretarz sądowy Iwona Sidorko

po rozpoznaniu w dniu 12 października 2022 r.

sprawy

zderzenia statku pasażerskiego (...) z jachtem sportowym (...) w dniu 27 sierpnia 2019 r. w Kanale (...) w Porcie (...)

na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika zainteresowanego A. L.

od orzeczenia Odwoławczej Izby Morskiej przy Sądzie Okręgowym w Gdańsku z dnia 27 maja 2021 r. sygnatura akt ***OIMo 1/21***

I. utrzymuje w mocy zaskarżone orzeczenie;

II. obciąża zainteresowanego A. L. wydatkami postępowania apelacyjnego.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 384/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1 CZĘŚĆ WSTĘPNA		

o.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Orzeczenie Odwoławczej Izby Morskiej przy Sądzie Okręgowym w Gdańsku
z siedzibą w Gdyni z dnia 27 maja 2021 roku w sprawie o sygn. akt OIMo 1/21

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońcy

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny – pełnomocnik zainteresowanego Artura Lesiaka

0.11.3. Granice zaskarżenia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

1Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
			Nie ustalono faktów na podstawie dowodów przeprowadzonych przed Sądem odwoławczym, ponieważ takich nie przeprowadzano.		
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

1STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>Zarzuty zawarte w apelacji:</p> <p>1. naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy, tj. art. 9 § 1 k.p.k., 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 20 ustawy z dnia 1 grudnia 1961 r. o Izbach morskich poprzez niedopuszczenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność ustalenia rzeczywistej prędkości jachtu (...) w trakcie przebiegu zderzenia będącego przedmiotem sprawy, co mogło mieć wpływ na podział stopnia winy uczestników zderzenia, a stwierdzenie czego wymagało wiadomości specjalnych, co ponad wszelką wątpliwość miało wpływ na zapadłe orzeczenie;</p> <p>2. naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik postępowania, tj. art. 167 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. poprzez zaniechanie przeprowadzenia dowodu ze zdjęć wnętrza galeonu (...), o które zwróciła się Odwoławcza Izba</p>	<p>niezasadny</p> <p>niezasadny</p> <p>niezasadny</p>

Morska, a co jednoznacznie wskazuje, że Odwoławcza Izba Morska miała uzasadnione wątpliwości co do miejsca, w którym znajdował się ekran wyświetlający obraz z kamery dziobowej, sposobu ułożenia ekranu względem pozycji zajmowanej przez kapitana podczas nawigacji galeonu (...), przy jednoczesnym ustaleniu (str. 9 uzasadnienia 1. akapit) „To zaś nakazuje przyjąć, że kierujący statkiem kapitan posiadał realną możliwość prowadzenia obserwacji akwenu bezpośrednio przed dziobem statku – a co za tym idzie weryfikacji pozycji wyprzedzanego jachtu nawet jeżeli wymagało to schylenia się lub przesunięcia o metr w prawo lub w lewo”, co nie znajduje oparcia w zebranych materiale dowodowym, a bez wątpienia miało wpływ na zapadłe orzeczenie;

3. rażącej niewspółmierności środka karnego orzeczonego wobec Zainteresowanego A. L. w postaci pozbawienia go prawa wykonywania w częściowym zakresie, a mianowicie w odniesieniu do statków pasażerskich uprawnień Szypra 1 klasy Żeglugi Krajowej na okres dwóch lat w sytuacji, gdy prawidłowa ocena okoliczności i materiału dowodowego, a w ślad za tym brak realnego zagrożenia dla życia i zdrowia uczestników zderzenia oraz brak poważnych uszkodzeń uczestniczących w zderzeniu jachtu sportowego oraz statku pasażerskiego prowadzi do wniosku, iż w/w środek karny nie powinien być w ogóle orzeczony lub jego wymiar nie powinien przekraczać roku.

<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Wszystkie zarzuty zawarte w apelacji pełnomocnika zainteresowanego A. L. oceniono jako niezasadne.</p> <p>Ad. 1.</p> <p>Jako niezasadny oceniono zarzut obrazy przepisów postępowania art. 9 § 1 k.p.k., art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 20 ustawy z 1.12.1961r. Izbach Morskich, która polegać miała na niedopuszczeniu dowodu z opinii biegłego na okoliczność ustalenia rzeczywistej prędkości jachtu (...).</p> <p>W ocenie Sądu odwoławczego – apelujący nie wykazał, by w przedmiotowej sprawie zachodziła konieczność dopuszczenia dowodu z opinii biegłego, jak wskazał w dalszej części apelacji, od rekonstrukcji wypadków morskich. Nadto ustalenie w bardziej precyzyjny sposób prędkości z jaką poruszał jacht (...) nie miałyby wpływu na treść zaskarżonego orzeczenia.</p> <p>Skorzystanie z opinii biegłego było także zbędne dla ustalenia innych okoliczności zdarzenia, w tym prędkości galeonu (...), wzajemnej odległości pomiędzy tym statkiem a jachtem oraz prędkości zbliżania się, gdy te w sposób prawidłowy i wystarczający zostały ustalone przez obie Izby Morskie, a członkowie ich składów, w szczególności ławnicy, dysponowali stosowną wiedzą specjalną, która była wystarczająca dla oceny okoliczności zderzenia będącego przedmiotem niniejszej sprawy.</p> <p>W odniesieniu do prędkości z jaką poruszał się (...), przypomnieć</p>	

trzeba, że faktycznie była ona wskazywana w sposób zmienny przez zainteresowanego M. G.. W pierwszych wyjaśnieniach z dnia 16.10.2019r. wskazał on na prędkość 2-3 węzły (k. 44), następnie w tych z 15.01.2020r. na prędkość 3,5 węzła (k. 85v, 88). Przy czym w oświadczeniu w sprawie zdarzenia wodnego z dnia 28.08.2019r. ta prędkość została przez M. G. określona jako około 2,5 kts (k.11) K. K. podawał prędkość jako około 3 węzły (k. 90v). Jednocześnie dla oceny wskazanej prędkości znaczenie miał także zapis wideo z kamery zamontowanej na bukszprycie dziobowym (koperta k.1). Jak wynika z uzasadnienia orzeczenia Odwoławczej Izby Morskiej, organ ten podzielił ustalenie Izby Morskiej o poruszaniu się przez jacht (...) z prędkością około 2 węzłów. Nie można uznać tego za uchybienie, które miało wpływ na treść zaskarżonego apelacją orzeczenia, a to z tego względu, że dla ustalenia przyczyn zderzenia pomiędzy galeonem (...) i jachtem (...) oraz oceny zachowania A. L. i M. G. znaczenie miało przede wszystkim to, że jacht poruszał się z mniejszą prędkością niż galeon (...), co nie budziło żadnych wątpliwości w świetle choćby materiału zarejestrowanego przez wskazaną wyżej kamerę i powodowało, że gdyby A. L. należycie obserwował zachowanie podążającego przed nim jachtu (...) mógłby podjąć opisane przez Odwoławczą Izbę Morską działania, które pozwoliłyby na uniknięcie zderzenia, a tego nie uczynił. Poza tym przyjęcie prędkości około 2 węzły odpowiadało pierwszym wskazaniom M. G., które pochodziły z czasu bliższemu zdarzeniu niż jego wyjaśnienia z rozprawy, gdy

mógł tę okoliczność lepiej pamiętać. Niezależnie od tego, istotne jest, że nawet gdyby przyjąć najwyższą podawaną przez niego prędkość, co jest wątpliwe, skoro wynikała z najpóźniej złożonych wyjaśnień, to kluczowe znaczenie ma, że galeon (...) poruszał się ze znacznie większą prędkością, co nie powinno było umknąć uwadze A. L., gdyby prowadził właściwą obserwację. Tak więc nie można zgodzić się z tym, że orientacyjne ustalenie prędkości (...) było błędne, a bardziej precyzyjne ustalenie prędkości mogłoby mieć wpływ na treść wyroku, jak też aby dokonanie tego ustalenia wymagało zasięgnięcia opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków morskich.

Nie można zgodzić się z apelującym, że powyższe określenie prędkości (...) było błędne również przy uwzględnieniu, że A. L. zaprzeczył temu, by jacht poruszał się, ponieważ stał w miejscu, a więc jego prędkość wynosiła 0 węzłów. W tym zakresie, Sąd Apelacyjny w pełni podziela rozważania zaprezentowane przez Odwoławczą Izbę Morską na kartach 27-29 oraz 32. Istotne jest, że apelujący nie wykazał, by były one błędne, a jedynie odwołał się co zacytowanych wyjaśnień A. L., nie dostrzegając, że w tym zakresie nie zostały one uznane za wiarygodne. Taka metoda kwestionowania zaskarżonego orzeczenia nie mogła okazać się skuteczna.

Za nieprawdziwe uznano przy tym twierdzenie apelującego, że Odwoławcza Izba Morska, a uprzednio Izba Morska, nie pochyliły się nad zweryfikowaniem przebiegu wypadku na podstawie zapisu video z kamery

zainstalowanej na dziobie statku (...) oraz wyjaśnień złożonych przez zainteresowanych. Przeczy temu treść uzasadnień wydanych przez te organy orzeczeń. W związku z tym, że apelacja dotyczy orzeczenia Odwoławczej Izby Morskiej wystarczy wskazać, że Izba ta odnosiła się do prędkości zarówno jachtu (...), jak i statku (...). W odniesieniu do tego ostatniego – nie kwestionowała wyjaśnień A. L. co do tego, że (...) poruszał się z prędkością 6 węzłów. Wykluczyła natomiast, by doszło do zatrzymania się jachtu (...), o czym świadczą rozważania, do których odwołano się wyżej. Odniosła się także do manewru hamowania, na który wskazywał zainteresowany A. L., nie kwestionując jego wyjaśnień w tym przedmiocie. Nie można też zgodzić się z twierdzeniem apelującego, że Odwoławcza Izba Morska nie odniosła się do tego, czy zderzenia można było uniknąć. Treść uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia wskazuje przecież m.in. na to, jakie czynności winien był podejmować A. L., aby do zderzenia nie doszło i na tej podstawie, ale też ocenie zachowania J. G., można było stwierdzić, że gdyby zachowania obydwu zainteresowanych były prawidłowe – mogłoby nie dojść do zderzenia.

Podkreślić też należy, że Sąd Apelacyjny podziela rozważania odnoszące się do braku konieczności zasięgnięcia w przedmiotowej sprawie opinii biegłego do spraw rekonstrukcji wypadków morskich, a zaprezentowane przez Odwoławczą Izbę Morską na kartach 22-23. Apelujący nie wykazał, by były błędne, a przede wszystkim, aby w niniejszej sprawie zachodziła konieczność ustalenia, stwierdzenia okoliczności, mających

istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, wymagających wiadomości specjalnych wykraczających poza zakres kwalifikacji zawodowych i praktyki ławników występujących w przedmiotowej sprawie (art. 12 ust. 1 ustawy o izbach morskich).

Trzeba też zaznaczyć, że członkowie składu Odwoławczej Izby Morskiej mieli świadomość charakterystyki kamery użytej do nagrania, a zamontowanej na dziobie (...) i płynących stąd możliwych konsekwencji dla jakości nagrania, skoro ta kwestia była podnoszona w toku postępowania (k. 252, 270-271). Istotne jest jednak, że apelujący nie wykazał na czym miałyby polegać „zniekształcona ocena nagrań”, której miałyby ulec „organy rozpoznające niniejszą sprawę”, z zatem nie wykazał, by sposób i jakość nagrania wpłynęły na nieprawidłową ocenę faktów w niniejszej sprawie.

Nie sposób też uznać, by po stronie Odwoławczej Izby Morskiej wystąpiło uchybienie polegające na zupełnym pominięciu przy ustalaniu faktów znacznie większego zanurzenia galeonu (...) niż jachtu (...), co zmniejszało możliwości manewrowe (...). Wskazany organ nie odniósł się wprawdzie wprost do kwestii zanurzenia galeonu, jednak nie znaczy to, by nie miał jej na uwadze, skoro powyższa okoliczność była oczywista, a jednocześnie odwoływał się w treści uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia do parametrów i budowy (...) (k. 31 uzasadnienia). Poza tym apelujący nie wykazał, by wskazana przez niego okoliczność miała wpływ na ustalenia Odwoławczej Izby Morskiej dotyczącej obserwacji, bezpiecznej szybkości, sygnalizacji zamiaru wyprzedzania (k. 30-33).

Ad. 2.

Sąd I instancji nie dopuścił się obrazy art. 167 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. poprzez zaniechanie przeprowadzenia dowodu z zdjęć wnętrza galeonu (...).

Zastrzeżenia budzi przy tym odwołanie w zarzucie do zacytowanego ustalenia (zarzut 2 apelacji), które przecież nie zostało poczynione przez Odwoławczą Izbę Morską, a wynikało z przedstawienia przez Odwoławczą Izbę Morską w treści zaskarżonego orzeczenia – fragmentu rozważań Izby Morskiej.

Odwoławcza Izba Morska stwierdziła, odnosząc się do nieprawidłowej obserwacji prowadzonej przez A. L., że musiał on zdawać sobie sprawę, iż z uwagi na parametry i budowę (...), w pewnej odległości od jachtu, utraci go z pola widzenia. Pomimo tego, nie polecił żadnemu z członków załogi prowadzenia obserwacji wzrokowej jachtu, a do dyspozycji miał nie tylko marynarzy, których głównym zadaniem było nadzorowanie pasażerów, ale także siedzącego obok mechanika, co wynikało z wyjaśnień A. L. (1). Dopiero w tym kontekście w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia wskazano, że statek (...) wyposażony został przez armatorów w dodatkowy środek umożliwiający prowadzenie obserwacji – umiejscowiony w pobliżu prowadzącego – monitor, na którym widoczny był m.in. obraz z kamery dziobowej zamontowanej w osi statku, na bukszprycie. Dalej Odwoławcza Izba Morska stwierdziła, że wprawdzie zainteresowany wskazywał, iż obserwacja obrazu na monitorze wymagała zejścia przez niego o jeden stopień z podwyższenia dla

prowadzącego – co wiązało się z ograniczeniem pola obserwacji wzrokowej obszaru po lewej burcie statku, jednak prowadzenie obserwacji z kamery dziobowej w takiej sytuacji należało polecić innemu członowi załogi. W końcu w omawianym orzeczeniu zawarto konkluzję, że gdyby prowadzący widział obraz z kamery to zdałby sobie sprawę z narastającego z każdą chwilą ryzyka zderzenia. To w konsekwencji doprowadziło do wniosku, że wbrew normie Prawidła 5 MPZZM statek nie prowadził właściwej obserwacji (wzrokowej, jak i za pomocą innych dostępnych środków) dla pełnej oceny sytuacji i ryzyka zderzenia (k. 30- 31 uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia).

Z tego wynika, że Odwoławcza Izba Morska nie zakwestionowała wyjaśnień zainteresowanego A. L. (1) opisującego zarówno umiejscowienie ekranu, na którym widoczny był m.in. obraz ze wskazanej kamery, jak i trudności związanych prowadzeniem przez niego obserwacji tego co dzieje się na ekranie w czasie poprzedzającym zderzenie, z uwagi na to umiejscowienie, a mimo to uznała, że z podanych w uzasadnieniu względów obserwacja nie była prowadzona właściwie. Prawidłowości tak zaprezentowanej oceny dowodów i ustaleń dokonanych w oparciu o nie – nie podważył apelujący, a jedynie odwołał się do ustalenia Izby Morskiej, które nie mogło być przedmiotem kontroli Sądu Apelacyjnego.

Skoro Odwoławcza Izba Morska nie kwestionowała wyjaśnień A. L., co do umiejscowienia monitora, nie kwestionowała tego, że to

umiejscowienie rodziło trudności w obserwacji przez niego obrazu na monitorze, ale racjonalnie przyjęła, że nie było przeszkód, by zlecił on taką obserwację będącemu obok mechanikowi – to zasadnie organ ten nie uwzględnił wniosku dowodowego

o uzyskanie materiału zdjęciowego, który mógłby pozwolić na stwierdzenie precyzyjnego umiejscowienia monitora. Po pierwsze odtworzenie umiejscowienia było możliwe przy uznaniu za wiarygodne złożonych w tym zakresie wyjaśnień A. L.. Po drugie, wskazany materiał zdjęciowy nie miałby znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, w sytuacji prawidłowego ustalenia, że prowadzący kapitan mógł zlecić obserwację innemu członkowi załogi, a jednocześnie mógł skorzystać z obserwacji wzrokowej innych członków załogi, którą mógł im zlecić.

Wobec tego błędny jest też zarzut braku oparcia się przez Odwoławczą Izbę Morską na zebranych materiale dowodowym. Podkreślić też trzeba, że dokonując ustaleń w tym zakresie, wbrew wywodom apelującego, Odwoławcza Izba Morska nie oparła się na nadesłanym do akt sprawy piśmie armatora, a na wyjaśnieniach A. L..

W końcu wskazać należy apelującemu, że zwrócenie się do armatora statku (...) o m.in. nadesłanie fotografii lub zapisu video obrazujących wzajemne położenie steru i monitora, przez jednego z członków składu orzekającego, na etapie przygotowywania się do rozprawy (k. 210), nie oznaczało, by jako uprawniony jawił się wniosek, że

w sprawie zaistniały wątpliwości, które należało rozstrzygnąć na korzyść zainteresowanego A. L. (1). Przecież Odwoławcza Izba Morska nie podważyła wyjaśnień wymienionego wyżej, w omówionym wcześniej zakresie. Po prostu zasadnie, zgodnie z zasadami logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego, przy uwzględnieniu dowodów zgromadzonych w sprawie – uznała, że nie było przeszkód, by kapitan statku (...) skorzystał z pomocy w obserwacji ekranu monitora – innego członka załogi.

Również na etapie postępowania odwoławczego nie stwierdzono, by zachodziła konieczność przeprowadzenia omawianego dowodu, pomimo zgłoszonego przez pełnomocnika A. L. wniosku o jego dopuszczenie i przeprowadzenie.

Sąd Apelacyjny w toku rozprawy odwoławczej w dniu 12 października 2022 roku wydał postanowienie, w którym na podstawie art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. oddalił wniosek dowodowy zawarty w apelacji pełnomocnika zainteresowanego A. L. jako zmierzający do przedłużenia postępowania, gdy pełnomocnik nie wykazał, aby okoliczność, która ma być udowodniona miała istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy.

Mając na uwadze powyższe rozważania nie stwierdzono po stronie Odwoławczej Izby Morskiej obrazy przepisów postępowania, jak i w konsekwencji błędu w ustaleniach faktycznych, w tym w zakresie ustalenia, że A. L. ponosi w 70 % winę za zaistniały wypadek, a M. G. w 30 %.

Ad.3.

Odnosząc się do zarzutu rażącej niewspółmierności orzeczonego wobec zainteresowanego środka w postaci pozbawienia A. L. prawa wykonywania w częściowym zakresie, w odniesieniu do statków pasażerskich, uprawnień Szypra 1 klasy Żeglugi Krajowej – na okres dwóch lat, należało stwierdzić, że również nie był zasadny.

Odwoławcza Izba Morska w sposób prawidłowy odniosła się do zarzutu rażącej surowości tego środka, który został przedstawiony w odwołaniu od orzeczenia Izby Morskiej. Sąd Apelacyjny podziela przedstawione rozważania, bez konieczności ich ponownego przytaczania (k. 36-38 zaskarżonego orzeczenia).

Rzeczywiście rację należy przyznać apelującemu, że skutki zaistniałego zderzenia, za które odpowiedzialność przypisano w 70 procentach zainteresowanemu A. L. – były wręcz znikome, żadna z osób znajdujących się na galeonie (...) i jachcie (...) nie odniosła obrażeń, A. L. mimo pracy na morzu od 1980 roku nie stworzył nigdy zagrożenia w ruchu wodnym, możliwe skutki zderzenia zostały zminimalizowane dzięki podjęciu przez A. L. działań zmierzających do zatrzymania statku (...) polegających na zatrzymaniu silnika i zapracowaniu silnikiem wolno wstecz. Okoliczności te były znane Odwoławczej Izbie Morskiej, o czym świadczy treść uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia. W ocenie Sądu Apelacyjnego nie można przyjąć, że zostały zbagatelizowane przez Odwoławczą Izbę Morską, a jedynie Izba podkreśliła, iż decydujące znaczenie dla wymiaru orzeczonego środka miały okoliczności leżące po stronie zainteresowanego A. L.,

świadczące przede wszystkim o rażącym zaniedbaniu zachowania zasad bezpieczeństwa żeglugi, a to wymagało czasowego pozbawienia zainteresowanego prawa wykonywania w częściowym zakresie – w odniesieniu do statków pasażerskich – uprawnień Szypra 1 klasy Żeglugi Krajowej na okres 2 lat. W przekonaniu Sądu odwoławczego, rażące zaniedbanie zachowania zasad bezpieczeństwa żeglugi w postaci przede wszystkim braku należytej obserwacji i braku zachowania bezpiecznej szybkości w pełni uzasadniało zastosowanie wskazanej wyżej sankcji. Taka postawa prowadzącego statki zawsze niesie ze sobą duże potencjalne ryzyko wypadków w ruchu wodnym. Te okoliczności były tak istotne, że również przy uwzględnieniu wskazanych przez apelującego, nie można było przyjąć, że orzeczony środek był rażąco surowy. Istotne znaczenie dla tej oceny – miała także postawa zainteresowanego A. L., który pozostawał zupełnie bezkrytyczny wobec popełnionych przez siebie zaniedbań, co było szczególnie widoczne na etapie postępowania przed Odwoławczą Izbą Morską. Taką też postawę A. L. zaprezentował w toku postępowania apelacyjnego. Ten brak refleksji wobec własnych zaniedbań, jak i przekonanie o prawidłowości podjętych czynności w czasie zdarzenia – utwierdziły Sąd Apelacyjny w przekonaniu, że orzeczonego środka nie można ocenić jako rażąco surowy.

Odwoływanie się przez apelującego do innych spraw i wymiaru orzeczonych sankcji nie mogło okazać się skuteczne. Po pierwsze Sąd odwoławczy nie został powołany do oceny innych orzeczeń. Po

drugie i co najistotniejsze, rolę Izb Morskich, ale i Sądu odwoławczego, podczas orzekania w przedmiocie omawianej sankcji, po stwierdzeniu, że winę za wypadek w 70 procentach ponosi A. L., było dokonanie oceny konkretnych okoliczności zaistniałych w sprawie i odnoszących się wyłącznie do jego osoby. Z tego zadania wywiązała się Odwoławcza Izba Morska w zaskarżonym orzeczeniu, a Sąd Apelacyjny nie stwierdził, by orzeczona sankcja razila surowością. Przeciwnie – uznał, że jawi się ona jako wyważona i sprawiedliwa wobec przywołanych okoliczności. Środek orzeczony w tym wymiarze winien spełnić pokładane w nim cele wychowawcze i prewencyjne.

Wobec powyższych rozważań – na uwzględnienie nie zasługiwały wnioski zawarte w apelacji.

Wniosek

Wnioski zawarte w apelacji pełnomocnika zainteresowanego: o zmianę zaskrzonego orzeczenia poprzez uniewinnienie Zainteresowanego A. L. od przyczynienia się do zderzenia statku pasażerskiego (...) z jachtem sportowym (...) w dniu 27 sierpnia 2019 roku w Kanale (...) w Porcie (...) i orzeczenie, że winę w całości (100%) za wymienione zderzenie ponosi Zainteresowany M. G., ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy właściwemu Sądowi I instancji do rozpoznania, z ewentualnym wskazaniem aby Odwoławcza Izba Morska dopuściła i przeprowadziła dowód z opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków morskich na okoliczność przebiegu zderzenia, określenia

niezasadne

prędkości jachtów (...), galeonu (...), ich wzajemnej odległości oraz prędkości zbliżania się do siebie albowiem wymienione okoliczności mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, a ich stwierdzenie wymaga wiadomości specjalnych.	
Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Wskazane we wcześniejszej części uzasadnienia.	

1OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
1.	
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności	
1ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
	Przedmiot utrzymania w mocy
o.1Utrzymano w mocy zaskarżone orzeczenie.	
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy	
Wskazane we wcześniejszej części uzasadnienia.	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
	Przedmiot i zakres zmiany

nie dotyczy	
Zwiążle o powodach zmiany	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
1Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	O wydatkach postępowania apelacyjnego orzeczono na mocy art. 626 § 1 k.p.k, art. 627 kpk, art.634 kpk w zw. z art. 20 ustawy o Izbach morskich, obciążając nimi zainteresowanego A. L.. Brak jest bowiem podstaw do zwolnienia go od obowiązku ich ponoszenia.

1PODPISy

0.11.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	pełnomocnik zainteresowanego A. L.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	całość orzeczenia	
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana